

Svatováclavská

Stráž

P. T.
Čs. Vojenský vědecký
ústav,
Praha XI., Museum Osvo
T. M. K.



Časopis katolických legionářů, jejich přátel, hraničářů a vojáků v záloze

V Praze, 1. prosince 1937 • Ročník I. • Číslo 11

Redakce a administrace v Praze II., ulice u Půjčovny 4

Potřebujeme Svatováclavských stráží

Josef Fikejzl. — V poslední své úvaze snažil jsem se dokázat, že my katolíci nesmíme skládati ruce v klín, když snad z okamžité příznivější situace nehrozí nám v nejbližší době nebezpečí kulturního boje a poukázal jsem na řadu případů, které nám to potvrzují.

Dnes chci okolnost tuto znovu zdůraznit na malém, ale charakteristickém obrázku z posledních dnů:

U dveří katolického sirotčince, vydržovaného jen a jen milodary, tísni se zastup vychrtlých žen a mužů, živých to koster, potažených slátaninou všelijakých hadrů, a čeká na polévku. Veřejná sociální péče (obecní, zemská, státní) dostává stovky milionů z veř. prostředků, ale tito skutečně hladovějící lidé, trošečníci, jsou odkázáni na sousto polévky u dveří katolického sirotčince... Smutný obrázek a mrazivý paradox na všechno sociální zařízení a veřejné sociální instituce bohatě dotované. A tu jde podél toho zuboženého hloučku jakýsi člověk, pravíme člověk(!), sytých tváří a zlobně volá: Já se vám dívím, že jim tu polévku (ani ji ještě neviděl) nevylejte na hlavu, za takovou bryndu budete se snad ještě modlit! „Otče náš“. Jako nahodilý chodec a účastník tohoto výjevu odháním lidského... tvo- ra slovy: Zaveďte je před vily a paláce boháčů, ti jim mohou dát lepší jídlo, ale bohužel nedají jim ani takovouto polévku. Lidé vašeho smýšlení mají pro tyto nuzáky zpravidla jenom tabulku: Pozor! Zlý pes! Málem, že tato epizoda neskončila na policii...

A četli jste v „Nedělních Lid. Listech“ 29. srpna t. r. zprávu o malé mučednici Kristové v jedné šumavské vesnici? Nevzpomenuli jste si při tom na slova apoštola národů sv. Pavla: V Efesu bojoval jsem se šelmami po lidsku... Dominik Pecka ve svém skvostném díle „Světla na moři“ vzpomíná sv. Jana

V přátelství tradice české vojny

Bylo to cosi tajemného, co v člověku na frontě světové války zaháralo, kdykoli se něco šustlo a z úst nečeských ozvaly se nudávky na české zrádce na druhé straně. A čím více jich bylo, přibývalo vědomí, že se rodí ve vnitru určité vyrovnání, které se přelévalo ze srdce do duše a z duše do srdce. V člověku rašily pupence jareho bratrství s každým českým srdcem krvácejícím tu i tam...

Nemesis vykonala dílo spravedlnosti na říších a trůnech a na troskách panství císařských a královských mocností rodily se nové poměry, jejichž výrazem byla zlomená pouta jarma nsvobody a cizího poddanství i našeho.

Od té doby máme svůj vlastní stát — Československou republiku. Neříší se bez kroukole. Někde je ho víc, jinde méně, ale je všude. Pod tímto zorným úhlem je třeba se rozhlížet a hodnotit jádro věci.

Proto se mne vždycky trpce dotýkalo, kdykoli jsem se dočítal ve veřejném tisku jedovatých kritik zahraničního vojska našeho — legionářstva. Cítil jsem se přímo popuzen nad takovým ostouzením našeho zahraničního tělesa legionářského, že tak mnozí si libovali babrati se v kroukoli bez zájmu na pšenici legionářské tradice.

Těto tradice je omlazenému našemu státu na výsost potřeba. Jsou-li kruhy, jimž tato tradice je pro kočku a jsou-li kruhy rozečleně na kroukol, bez něhož ani legionářstvo není, a nenalézají smyslu pro ocenění kladů legionářského odboje z vlastního popudu sebeobětování pro věc národa, pak tu musí někdo být, kdo nezištně hodnotí nezištnost vzniklou v okamžiku, kdy kynulo jen utřpení a smrt.

A kdo je ten někdo? Žijeme v době, kdy se počítá a počítá, co mu to vynese, kdy užka a počítaací stroje pracují. Lidí s vyšším pojetím je málo. Ideály hledej na smetišti. Platenectví se ozve jen na tribuně a jen tehdy, když z toho něco kouká. Platenectví buditeckých duší je zakletým princem.

Kdo je ten někdo? Jsa knězem a bývalým kurátem před 28. říjnem i po něm na Slovensku, knězem, jenž se schýlil k nespočetným došeptávajícím ústům, k mnohým srdcím v posledních úderech, k mnohým poslední slzou zkaleným očím, odvažují se tvrdit, že právě ti moji stavovští kamarádi, ti bývalí kněží na bojištích, věrní služebníci Pána a svých kamarádů — dovedou hodnotit dílo nezištného vlastenectví vrcholné sebeobětavosti.

Je samozřejmo, že kněz v poli, naslouchaje mnohdy umírajícímu kamarádovi nabyt z vlastní zkušenosti poslechem posledních projevů umírajícího kamaráda toho nejkrásnějšího poznání o významu a vlivu náboženské útěchy z víry v objetí smrti procitnuvší duše i — odpadlé. Na to se nezapomíná, to povzbudilo i mnohého kněze povrchně soudícího, a on nezapomíná na ty, jimž naposled postloužil k usmíření s Pánem Bohem, a jichž poslední vzkazy jejich rodinám a milým přijal.

Proto kněz tihne svou láskou ke každému kamarádu bez rozdílu, ale velmi si cení přátelství s těmi, kdož neprodělali mrákovy smrti, a přece se nezpřonevěřili víře otců odpadem a výstupem z Církve svaté.

A tu tvrdím, že místo bývalých vojenských kněží je všude tam, kde bývalí válečníci se sdružují nejen na podkladě vojenském, ale i křesťanském, katolickém.

Zlatouštěho, který praví, že démon je pirát, který prázdné lodi nechává na pokoji, ale zuřivě se vrhá na ty, které jsou plny zlata. — Nadarmo se nemodlí Církev svatá po každé Mši svaté k sv. Michalu archandělu o pomoc proti úkladům ďáblovým!

Snad i ten motiv protikatolické nenávisť je různý. U některých má to snad být dílo pomsty za 18. prosinec 1935, u jiných je to jakousi životní potřebou a úkolem. Mnozí pak ničeho užitečnějšího nedovedou, takže se na ně hodí slova Písma sv.: Kopati nedovedou a žebřati se stydí. Najdou se i takoví fanatici, že hoří touhou vykoupiti své vášně v protikněžských bouřích jako se dalo ve Španělsku.

Armáda i v mírových dobách má své posádky a na důležitých místech strážní hlídky. Také armáda bojovníků pro věc Kristovu musí mít své posádky, hlídky a stráže i v dobách náboženské snášlivosti, náboženského míru. Stráže a strážce vnitřně, duchovně pevné a silné a vždycky přehorlivé v díle Páně a vědouce, že práce jejich není nadarmo v Pánu!

Hospodinova jest země i plnost její! Vážme si té milosti býtí jejím věrným duchovním vojskem, legionáři podle srdce Páně — — —

Zaslali jste předplatné?

Místopředseda Strahovské skupiny Ústřední jednoty čsl. legionářů br. Josef Jíra, jeden z prvních vojáků naší zahraniční armády, bojovník od Zborova atd. dožil se 24. listopadu t. r. 60 let. Byl jedním z prvních budovatelů naší organizace a i přes své charakterné zdraví neschází na žádné větší akci katol. legionářů pořadané. Je to skromný, nenáročný člověk, ale dobrý duch a spolehlivý kamarád. Přejeme mu do dalších let od Pána Boha hodně zdraví a požehnání. Při schůzi pražského kraje v neděli 5. prosince t. r. bude br. Jírovi odevzdán upomínkový diplom za jeho bratrskou spolupráci. Bratře Jíro buď dlouho zdrav. -jrk-

Přísežný dodavatel mešních vín

J. BOUZEK

vinné sklepy

Praha II., Jungmannovo nám. 20
(Františkánský klášter.)

Takovým útvarem je vysloveně katolické legionářstvo se svou tradicí jak vojenskou tak i svatováclavskou, resp. náboženskou. Věrnost Bohu byla základem jejich věrnosti ve vlasteneckém odboji. A tato věrnost žádá od ostatní společnosti katolické zase věrnost k jejich tradici a právě z této samozřejmě povinnosti katolické veřejnosti k legionářům katolické ráže vznikl kruh čili „Jednota přátel katolických legionářů“, v níž nemají chyběti právě bývalí vojenští duchovní.

Proto se přimlouvám a prosím kamarády — bývalé válečné kuráty a záložní důstojníky duchovní služby, aby svým členstvím podpořili dobrou věr k udržení tradice katolických legionářů. Přihlaste se, kamarádi, na uvedenou adresu (Praha II., ul. U Půjčovny č. 4). Po skončení přihlášek se sejdeme k dalšímu jednání a disposicím do budoucna.
Kočvara.

Jazykové znalosti a brannost

Mýma rukama projdou týdně desítky žádostí uchazečů o ta nejrůznější místa ve veřejné a v soukromé službě. Zarážejí mne v nich dvě věci:

1. čím menší je všeobecné vzdělání a praktická způsobilost uchazečů, tím význačnějších míst se dožadují (snad v domněnce, že komu dá Pán Bůh úřad, tomu že dá i potřebný rozum) a tím vlivnější protekci si dovedou sehnati,

2. jenom asi 10% uchazečů umí obstojně německy a jenom asi 2% zraje aspoň dostatečně třetí řeč (ponejvíc frančtinu, pak angličtinu, ruštinu neb srbochorvatštinu. Prábídné jsou také znalosti těsnopisu.

Máme plná ústa Masaryka a Beneše, nesnažíme se však nikterak vniknouti do jejich ducha a do jejich úmyslů, kdvy převali tito dva velcí muži před Bohem, před svým svědomím, před svými krajaný a před cizincem na sebe tak těžký úkol, řídití naše osudy, počítati zajisté se spoluprací nás všech, otázka vnitřního klidu v kterémkoliv státě je v první řadě otázkou správní. Chci-li býtí úspěšným činitelem správní služby, musím býtí k tomu vybaven duševními zbraněmi a hlavně zbraní je, abych znal aspoň dostatečně ducha a jazyk toho, jenž byl hožskou Prozřetelností mé správě svěřen.

A deíme si ruku na srdce: kolik lidí máme v našich řadách, kteří tomu požadavku nevyhovují.

A přece k tomu není zapotřebí niiake mimořádné námahy: uvažme, že se nřed válkou zcela obvyčejný venkovský hoch za půl roku naučil ve Vídni neb na vojně (dhal-li o to) aspoň tak německy, jako umí dnes průměrný absolvent dvoutřídní obchodní školy, krámské a služby se naučily německy ještě dřívě (bez učebnic a učitelů, jenom z poslechu a z vypočítavosti, aby se jim zvýšil plat).

A ruský? Jak brzy se naučili obstojně rusky naši zajatci. (I když to lec-

kdý míchali všelijak, dohodli se a to je to hlavní.)

Může-li se naučiti na př. na Podkarpatské Rusi hodně židovských dětí do 12 let rusinsky, česky, německy, maďarsky a ještě spoustu hebrejských modlitbiček, proč by nemohly české děti, děti národa s takovými hudebními vlohami a s takovými vlohami pro passivní jazykovou znalost, ve 14 letech uměti aspoň obstojně německy a francouzsky neb srbochorvatsky neb rusky a případně rumunsky? Výmluv na přetíženost dětí neuznávejme, ani ne výmluv na jejich podvůživu.

Před válkou dojížděly do maďarských středních škol v Pětikosteli děti chorvatských a srbských železničářů ze stanic až tři hodiny jízdy vzdálených, ztrávily proto denně až sedm hodin cestou do školy a ze školy a byly ve škole mezi prvními, dosáhly potom pěkné kariéry v železniční službě a byly-li věrni sobě a svému náboženství, neodnárodnily se a jsou dnes r. nohé z nich dobrou oporou jiho. r. železniční služby a velmi platnými buňkami ve snahách o mír mezi národy.

A podvůziva? Znam ne jednoho, ale několik pánů řídicích z chudých horských krajů, docházeli denně (i v nejkřutějších mrazech) bez zimníku, jenom se šálo na krku a ve vysokých jarmarečních botách až dvě hodiny pěšky do měšťanské školy, obědvali chléb s trochou pomazánky; kdvy studovali v Praze neb v Příbrami (Jičíně atd.) na učitelském ústavě, živil se všelijak, ponejvíce zpívali na kruchtách, za oběd a za nějaký ten desetník, dnes jsou z nich statní osmdesátníci a dali by na těle i duchu „trumf“ leckterému padesátníku, zhýčkanému osudem, kterého hryže svědomí z různých pohnutek a který je vlastně teoretickou mrtvolou.

Je nyní měsíc spořivosti. Nynější generace není tak šťastna, jako byla generace nynějších šedesátníků, kte-

ji když se nebáli jít do světa a měli ucelené školní vzdělání a náležitě znalosti jazykové a uměli stenografovat, dosáhli již ve 30 letech přímo pohádkových platů a mohli věnovat klidně 10% příjmů na knihy a na cesty a 10% na úspory a na pojištění. Ale nynější generace má něco, čeho oni neměli - čas. (Ti se pro samou práci a pro samý shon nedostali leckdy na dovolenou ani za 3 roky.) A čas jsou také peníze.

Kdyby si každý z nás, kdo má volný čas, pevně umínil, že se denně naučí aspoň deseti cizím slovům a kdyby každé nové slůvko zhodnotil cenou (mezi bratry) aspoň 20 h, ustrádá si za rok duševní poklad skoro 750 Kč a za 10 let? Ovšem nesmí se při tom vrhat na taková slova (jak to učinila jedna „zbrklá“ kandidátka filosofie) jako jsou: brzlík, koniklec,

Tomáš Josef Jiroušek:

K historii čsl. legionářů ve Francii

Když z jara r. 1919 meškal u mne návsíevou můj synovec Josef Jiroušek, adjutant prvního francouzského pluku cizinecké legie a instruktor československých legií ve Francii, vyžádal jsem si od něho vylíčení celého postupu československých legionářů ve Francii až do konce války. On mne vše, nač jsem se tázal, sděloval a já psal, až jsme celý postup měli hotový. A poněvadž byl předákem čsl. legionářů, začal jsem nezbytně na poakladě jeho osoby, aby vše, co jsem dále psal, bylo každému jasno a daty doloženo.

Josef Jiroušek narodil se dne 27. října roku 1895 v Malé Chuchli u Prahy. Obecně a měšťanské školy navštěvoval na Smíchově, kde zároveň vyučil se strojnictví a mechanice, načež záhy po vyučení se, dne 28. února roku 1914, odebral se do Francie, kde v Paříži pracoval, zanášeje se myšlenkou zdokonaliti se v stavbě aeroplánů. Francouzsky učil se již v Cechách, takže v Paříži, když se tam ocínil, s každým se dorozuměl, domluvil a ve franštině se tam zdokonalil tak, že plynně mluvil, četl a psal francouzsky i z češtiny do franštiny překládal jako z franštiny do češtiny. Dlouho však při řemesle v Paříži nepochoval. Jak vypukla válka mezi Německem a Francií, dne 2. srpna roku 1914, Josef Jiroušek ihned s jinými, ve Francii meškajícími Čechy vstoupil do prvního pluku cizinecké legie francouzské a účastnil se všech velkých bojů svého pluku po celou dobu trvání války - přes čtyři léta.

konipas, ocún, ale na slova: chléb - můj - denní - dnes - odpustiti - vina - my - vinníka - uváděti - pokušení - zbaviti se - atd.

Ať již se díváme na Němce jako na sousedy nebo jako na soupeře, vždy se musíme učití jejich řeči - bud ze susedské slušnosti nebo ze soupeřské soutěživosti. A srbsky (chorvatsky), slovinsky, francouzsky, ruský a rumunsky se musíme učití nejen ze spojenecké přichylnosti, ale i z vojenské předvidavosti.

A proto, nečekejme na žádné norimberské trychtýře, jež by napojily naše mozky bez práce jazykovými znalostmi, z lenosti ven a do toho a půl je hotovo.

Snahám po jazykových znalostech jako výborné pomůcce brannosti - zdar!

Všude, kde nejslavnější francouzský první pluk cizinecké legie bojoval, byl s ním i Josef Jiroušek a dosáhl za své neohrožené účastenství ve velkých bojích i vysokých vyznamenání, až i jmenován byl adjutantem svého legionářského prvního cizineckého pluku francouzského. Bojoval v roce 1914 v Belgii, roku 1915 u Arrasu, na Aisně u Montgolertu, roku 1916 u Lassigne a na řece Sommě, dále pak v r. 1917 v Champagni, na říčce Aube, na Chemin des Dames, u Verdunu, u města Toul, roku 1918 u lesa Mortemar, v Lotrinsku, u Amiensu, u Soissonu, na řece Marně, u města Chateaux-Ichierry, u Remeše a pozovu u Soissonu.

Kromě toho zúčastnil se i menších pútek a srážek s Němci, na něž jeho pluk často narazil. Čtyřikráte byl v těchto bojích vážně raněn, ale ze všech poranění těžkých i lehčích šťastně a zdráv vyzávnul.

Za své činy v těchto bojích byl Josef Jiroušek jedenáctkrát vyznamenán a sice: stuhou čestné legie (nejvyšší to vyznamenání, které Francie svému bojovníku může dát), šesti záslužnými válečnými kříži francouzskými, vojenskou medailí francouzskou, stříbrnou medailí zraněných, ruským řádem svatého Jiří, československým válečným křížem a československou madailí revoluční. - Veškerá tato vyznamenání v plné míře za svoji činnost si zasloužil.

A nyní dlužno jest nastíniti ještě postupně všechny boje předem uvedené, jichž Josef Jiroušek se s českoslo-

venskou setninou 120 mužů v prvním dobrovolnickém pluku francouzském cizinecké legie po celou dobu války zúčastnil. V bojích těch z československé setniny padlo 50 mužů. A právě u tohoto nejslavnějšího francouzského legionářského pluku, jehož slavné dějiny počínají již na začátku minulého století za doby Napoleona I. právě Čechové stáli v popředí a bojovali na důkaz svého hrdinství po boku Francouzů, Angličanů a Američanů k zjednání dobrého jména, slávy a samostatnosti Československa.

První francouzský pluk cizinecké legie přišel ihned dne 22. srpna r. 1914 do Belgie proti Němcům, kteří bez vypovězení války Belgii překročili dne 2. srpna hranice země a se zbraněmi v rukou i pomocí děl razili si cestu přes Belgii do Francie a jdouce od města k městu napadali nic zlého netušící vojsko belgické až ustupovati musilo dovnitř své země. Ohromné přesile vojsk německých byli nuceni ustoupiti Belgičané i Francouzi, nechtěli-li mamě obětovati se velikým ztrátám bez zisku válečného. A proto za takovéto situace ustoupil od Charleroi k Paříži i první cizinecký legionářský pluk. Z Paříže nastoupil pluk cizinecké legie k řece Marně, k historickému městu Remeši. Vlastní posici zaujal pluk dne 25. října r. 1914 v pravo od Remeše proti pevnosti Pompelle. Zde vytrval pluk až do 23. února r. 1915, načež odjel odtud přes Paříž na sever k městu Arrasu, kde Čechové soustředění počtem již více než 600 mužů v prudkých bojích s Němci získali vavříny slávy, že vzbudili obdiv svých francouzských kolegů a velitelů pluku. Přípravy k této bitvě daly se poznamenání, až dne 9. května r. 1915 došlo k útoky, v němž po prvé tekla česká krev ve Francii za svobodu naší vlasti. Bylo mnoho těch, kteří ranění i padli, svým vystoupením jako první hrdinové legionářští položili základ k naší národní svéprávnosti a samostatnosti. A byli si toho tito hrdinové vědomi. Na pláních u Arrasu při prvním střetnutí se s Němci hoši z cizinecké legie v jediném rozběhu zabrali několik pořadí silně opevněných zákopů, o kterých se soudilo, že se musí dobývat po několik dní. Za necelé dvě hodiny je měli čeští hoši za sebou - daleko za sebou! A osobního hrdinství toho dne bylo vykonáno dosti.

„To nebyli lidé, to byli lvi!“ vyslovil se v dopisu adresovaném české kolonii v Paříži francouzský kapitán

Salle, který velel československé setnině. S jakým nadšením hoši šli do boje ví ten, který s nimi šel. A zde, v tomto historickém zápasu u Arrasu, kde československá setnina se nejvýše vyznamenala, byl zasažen právě u hory Sv. Eliáše, jeden z předních útočících adjutant Josef Jiroušek, granátem do obou nohou, že klesl a zůstal na bojišti, z něhož pak kamarádi jej odnesli. Tři měsíce zotavoval se a byl léčen v nemocnici v Deauville u Havru. Pravá noha málem byla by mu odnata, ale nedošlo k tomu. Po třech měsících vyléčen úplně a zdrav, odebral se poznovu na bojiště k svému pluku. Dne 25. října roku 1915 byl Jiroušek u města Compiègne na řece Aisně a odtud odebral se na frontu svého pluku k Soissonu přímo a tam v boji byl poznovu raněn u městečka Mont Gobert. Po jednoměsíčním pobytu v nemocnici ve Villers Cotteret, odebral se na jednoměsíční dovolenou do Paříže. Z dovolené šel zase na frontu svého pluku cizinecké legie dne 3. března roku 1916 do úseku proti městečku Lassigni. Odtud pak v měsíci červnu roku 1916 odjel celý cizinecký pluk dobrovolců i s českou setninou na řeku Sommu, kde zahájena společně s Angličany bitva proti Němcům dne 1. července r. 1916.

V této bitvě vyznamenala se česká setnina proti celému útočícímu batalionu Němců a zničila ho, aniž by byla ztratila jednoho muže.

Po této bitvě byl celý první pluk cizinecké legie poslán na týdenní odpočinek. Když doba odpočinku uplynula, nastoupil pluk zase svoji službu proti nepříteli v první linii, opět u městečka Lassigni. Jakmile zavládl od nepřitele klid a bojováno bylo na řece Sommě, byl zase cizinecký legionářský pluk odtud přeložen na řeku Sommu, kde bojoval a útočil proti odvážlivosti Němců. Bojováno zde hlavně ze zákopů.

(Dokončení příště.)

Th. Dr. M. Josef Durek, zasloužilý kaplan v Litomyšli dožil se 11. listopadu t. r. padesátilet. Jubilant narodil se v chudé horské visce Rychnově na Skutečsku z české malozemědělské rodiny. Gymnasium studoval v Hradci Král., bohosloví v Římě. — V práci pro katolické hnutí je velmi agilní a vždy na prvním místě. V Litomyšli nákladem 4 milionů postavil nejkrásnější spolkový katol. dům. Zajistiti tento dům finančně bylo nadlidskou prací a Dr. Durek jel až za oceán opatřovati finanční prostředky. Do dalších let přejeme jubilantu kromě zdraví požehnání Božího. —jvk—

Nemocnice

Dvě řady bílých postelí a tři velká okna.

Těmi okny pohlíží do světa několik párů toužících očí.

Za okny skrývá se dnes jiný svět, než který jsme dříve znali a poznali.

Dnes je krásnější a lepší.

Svět v nemocnici, s kterým se nikdo smířiti nemůže a nechce, je cizím, drsným a bolestným.

Nemocnice je čekání...

Čekáme příchod zdraví.

Čekáme na náš odchod z nemocnice. Bílý plášť lékařky je světlým paprskem, který bych chtěl sobecky uchopiti oběma rukama a v objetí utišíti všecken svůj žal a stesk.

Zamiloval jsem si ji pro krásu jejího povolání, pro její lásku k nemocným, trpícím. Zamiloval jsem si ji pro její dobré srdce.

Nevím, je-li to dobré, vím ale, že dlouho budu vidati ji ve snu tak, jak jsem ji viděl zde, ve skutečnosti a že i později přijde náhle ve vzpomínkách, snad právě ve chvílích, kdy ji budu nejvíce potřebovati.

Nemocnice je naděje...

Naděje nemocných, neboť oni věří a doufají.

Pro ostatní, — venku ve světě, — nemá významu. Zdraví jde okolo a ani si neuvědomí, že tu nedaleko, je kdosi, kdo po něm touží a někdy i marně. Nemocnice. — Světlý pokojík č. 85 a bílá postel u okna. Přišel i můj čas a já mohu odejít k těm, kteří jsou venku. Ještě když přicházím, obracím se zpět.

Zanechávám tu kus ztraceného života a snad i zdraví. Dívám se zpět a zdá se mi, že vše ke mně volá: Na shledanou!

A já tuším, že ještě přijdu.

— a —

Po devatenácti letech

Poměry dostavivší se v 19. roce obnoveného našeho státu jsou již natolik uklidněné, že při slavnostech svěcení praporu katolických legionářů a položení věnce k hrobu Neznámého vojína na Staroměstském náměstí, byl sledován pražskou veřejností s nevšedním zájmem a úctou k směru, představujícímu většinu národa — k směru konstruktivnímu. A to je právě to, co nás nejvíce těší. Praha a její občanstvo vystřízlivělo z poválečné horečky a na místech, kde v listopadu 1918 stržení Mariánského sloupu bylo povellem k bezuzdným šivanicím proti všemu katolickému — složilo nynější občanstvo svůj reparát.

Je to tak dobře, sejít se v pravý čas — v čas nebezpečí.

A nebyli bychom spravedliví, aby chom nepřipomněli právě v tento čas — co vše bylo zameškáno a co jsme mohli dobrého — semknuti v jeden šik — pod praporem svatováclavským vykonati.

Zamyslíme-li se nad tím vším, klade me si otázku: Proč to všechno? Přece církev ani katolíci se ani v nejmenším neuhnuli od svých pravd — učení Kristovo jest jenom jedno a směr katolíků tentýž — kdo se tedy přizpůsobil? A to je již tak v české povaze — hurá s vlajícím rudým praporem — a když to nejde, tedy jej svineme a dáme pod pažď. Tedy zřejmě nejedná se zde o přizpůsobení katolíků, kteří by byli velmi rádi i před veřejností nekatolickou jasně prokázali, kde je jejich místo a kam jdou jejich cíle, byli však nepatrnou minoritou, dávající si punc státotvornosti, ukřičení takovým způsobem, že nebylo důstojno československých katolíků, aby s těmito křiklouny nadále sdíleli další spolupráci. Ústup tento nebyl však slabostí — byl to ústup rozumějšího a prozřavějšího — který si byl vědom, že není požeňháním národa a státu řešiti neústupnost způsobem španělským.

Proto vážíme si Vás tím více, nejen jako členů československého národa, ale i proto, že dnes chcete opravdu i činem rozuměti naší československé demokracii a pro budoucnost vězte jen, že minul zenit rudozelených praporů a že jediné co nás všechny spojuje a zavazuje, jest tisíciletá tradice Svatováclavská — tedy pod Svatováclavský prapor!

J-a

Objednejte k rozprodeji povídku br. Emila Dostála: Vánoční pout do československého vojska na Rusi. Cena Kč 3.—. Výtěžek bude věnován na vánoční podporu nemajetných bratří, vdov a sirotku po padlých a zemřelých legionářích. — Nepatrná cena umožní jistě každému katolíkoví, aby přispěl tomuto dobročinnému účelu.

Zádosti o vánoční podporu nemajetných bratří, vdov a sirotku po zemřelých a padlých katolických legionářích musí býti ověřeny farním úřadem.

Fotografie ze slavnosti svěcení praporu objednejte u br. Jos. Kříklavy v Praze XIV. II. Dačického 1150. Cena Kč 2.— mimo portá. Jest celkem 30 různých snímků.

Legionářský ples bude se konati v sobotu 19. února v paláci „Charitas“. Poznamenejte a připravujte účast.

Člen zem. zastupitelstva pí A. Šmahová,

horlivá členka Jednoty přátel katol. legionářů podala v posledním zasedání při projednávání rozpočtu pro r. 1938 několik velmi dobrých návrhů, z nichž jeden se týkal legionářů a zněl: „Projednávaná kapitola sociálně-zdravotní je jistě velmi důležitá, vždyť není na světě nic dražšího nad zdraví lidu. My všichni máme jistě snahu k tomu přispěti. A tudíž do této kapitoly spadá následující: Letos se slavně oslavilo 20tileté jubileum Zborova. Zborov nevymizí z dějin našeho národa, Zborov dává základ našemu státu, Zborov žádá naši vděčnost, kterou jsme dosud za 20 let nesplnili. Největšími legionáři byli jistě též ti národní mučedníci, kteří odpočívají v cizině, kteří se rodinám nevrátili. Nesmí se zapomínat na pozůstalé po těchto padlých. Dále jest ještě část těch, kteří jsou v zoufalé situaci — vůbec bez zaměstnání, druhá část má výdělek tak malý, že sotva živoří. Ovšem není zde jenom Zborov, jsou i ostatní bojiště. Je třeba přesně zjistiti sociální poměry legionářů i pozůstalých a pomoci ze všech sil. Nechť pomůže stát i země. Proto také navrhuji a se přimlouvám, aby při rozdělování 1 mil Kč českou zemí darovaného na počest úmrtí presidenta Osvooboditele T. G. Masaryka, bylo pamatováno v prvé řadě na tyto sociálně slabé bojovníky a jejich pozůstalé ze všech front.“

Doporučujeme legionářskou prodejnu

VÁCLAV STICKEL

prodejna čl. třídní loterie

PRAHA XIX., Vuchterlova číslo 16.

Zahlazování slovanského rázu Lužice. Němečtí vědci, aby úplně zahladili slovanský ráz Lužice, dokazují, že Lužice je starým germánským sídlem. Dokazují to nálezy při vykopávkách autostrády Drážďany—Budyšín—Zhořelice, které prý dotvrzují, že velký posun Indogermánů v období 2500 až 2000 let před Kristem se dál nikoliv z Asie, ale ze středního Německa. Část těchto starých Germánů byla prý asi 800 let před Kristem decimována a teprve několik století po Kristu přišli prý do Lužice lužičtí Srbové, ale již kolem r. 900 po Kr. rozšířili se tu zase Germáné. Jsou tedy dle této vědy lužičtí Srbové vlastně jen přechodní podnámenníci.

Ustavující schůze krajské skupiny Ústřední jednoty čl. legionářů koná se v neděli 5. prosince o 10. hod. dopol. na Strahově. Dostávají se všichni bratři z Prahy a okolí.

Oslava Matějkových pětadesátin

uspořádána byla pražskou skupinou katol. legionářů v paláci Charitas 18. listopadu za velmi pěkné účasti. Nejstaršímu francouzskému legionáři a také nejstaršímu katolickému legionáři blahopřáli: za Ústřední jednotu čl. legionářů br. Škpt. Suška, za Kruh francouzských legionářů br. Burda, za Zemský svaz Jednoty přátel br. prokurista Klimeš, za pražskou skupinu br. pplk. v. v. inž. Joachim a za katolické spolky ve Vršovicích br. insp. Kopriva. Činnost jubilentovu v zahraničním vojsku, v hnutí katolických legionářů a v katol. veřejném životě vůbec ocenil legionářský historik br. E. Dostál, který zejména vydvíhl hluboké náboženské přesvědčení a křesťanské zásady oslavencovy. Bratr zemský jednatel Kříklava zdůraznil nadšenou lásku jubilentovu k hnutí katol. legionářů, jejich přátel a ku katolickému hnutí vůbec, kladl jej za vzor všem ostatním a přál ještě hodně let spokojeného života. Malá Kříklavova dceruška po hezoučkém přání odezdala bratru Matějkoví diplom čestného uznání Ústřední jednoty čl. legionářů a pamětní diplom Kruhu francouz. legionářů předal br. Burda. Slavnostní večer zpestřen byl hudebním a zpěvním programem za laskavého účinkování Cyrillské jednoty od sv. Ignáce, p. O. Holubovského, pí Bohdalecké, Litevce inž. Maschice a řady dalších ochotných umělců. Vydavatelstvo našeho listu, redakce jeho a jistě i všichni čtenáři přejí ještě jednou br. Matějkoví hojnost požehnaní Božího, zdraví, spokojenost a mnoho ještě let klidného života. Ujišťujeme jej, že jeho válečné vzpomínky, zde otiskované, se s největším zájmem horlivě čtou a také líbí. Kš.

Výborová schůze Zemského svazu Ústřední jednoty čl. legionářů konala se v neděli 21. listopadu 1937 v paláci Charitas v Praze. Po zahájení přednesl br. Suška pokladní zprávu a vyúčtování zemského sjezdu a slavnosti svčení praporu. Zpráva vzata s povděkem na vědomí. — O činnosti v příštím období referoval br. Kříklava a nasínil program pro rok 1938. Budou uspořádány krajské konference, zájezd do Votic, kde Jednota čl. Orla připne na náš prapor stuhu, zájezd do Krouny k slavnosti svčení Mimrova domu jako pomníku biskupa Brynychy a oslavy dvacetiletého trvání republiky na sv. Václava. — Pro sociální výpomoc nemajetných a nezaměstnaných bratří, vdov a sirotků bude podniknuta sběrací akce, aby mohli tito chudáci dostati k vánocům podporu. — Projednány běžné záležitosti a schůze skončena ve 13 hodin. - Jvk -

O D Ě V Y

pánské, dámské všeho druhu, orelské kroje a všechny součástky zhotoví oděvní družstvo

SNABA Praha I., Melantrichova 5, I. p. vchod z Lillovy 21. — Telefon číslo 332-29. Úvěru schopným povolujeme splátky

Výbor zemského svazu Jednoty přátel katolických legionářů

konal svoji prvou schůzi v pondělí 15. t. m. v paláci Charitas v Praze za řízení zemského předsedy br. děkana Mlejnk a mistopředsedy br. inž. Schneidra. — Za onemocnělého dr. Po'anského seznámil br. prokurista Klimeš účastníky se stanovami ústředí i zemského svazu a vytýčil zejména zvláštnosti a novinky těchto stanov, kterými se liší od obvyklých spolkových zvyklostí. Zdůraznil, že referenti organizační, akční a zpravodajský jsou vlastně pomocníky jednatele a zřízením těchto funkcí ulehčuje se práce jednateli a agenda se rozděluje více pracovníkům. Konstatoval, že okresní i místní skupiny budou budovány jako pomocné orgány, bez stanov a směrodatnými budou pro ně jednací řády, k jejich vypracování stanovena komise brí: Joachima, Klimeše a Kříklavy.

Po příslušné debatě učiněno usnesení ohledně vydání členských legitimací, stanoveny zásady pro přijímání legionářů za členy Jednoty přátel, stanoveno pravidelné konání schůzí svazového výboru i předsednictva a dohodnut program propagačních schůzí v oblasti Čech. Provedeny delegace do celostátní Jednoty přátel a do Zemského svazu Ústřední jednoty čl. legionářů. Stanovena propagační schůze v Praze dne 8. prosince t. r. a rozhodnuto, že v kanceláři sekretariátu v Praze II., ul. U půjčovny 4. bude se pravidelně úřadovati, mimo soboty, neděle a svátky, od 16. do 18. hod. večer. Založena bude kartotéka členstva a naváže se nejužší spolupráce s Ústřední jednotou čl. legionářů. Podniknuta bude největší agitace pro rozšíření Svatováclavské Stráže. Výše členských příspěvků ponechána dle dobrovolného uvážení přístupujících. — Rozdělení příspěvkové kvoty mezi místní, příp. okresní skupiny a Zemský svaz ponecháno do schůze předsednictva. — Na oslavu 65tin br. Dom. Matějky deleguje se oficiálně br. náměstek předsedy Klimeš.

P ů j ě k y

ihned kulantně vyřizuje
BANKOVNÍ ZÁVOD
R. SEDLÁČEK,
PRAHA XII., Anglická 12

Na nově zřízený podpůrný fond pro dobrovolné hasičské sbory bylo pojišťovny a pojišťovnamí zaplaceno 14 mil. a hasičským sborům na podporách vyplaceno 10 mil. Podpory uděluje zemský výbor a slouží na nákup a obnovu hasičských potřeb dobrovol. sborů.

Přispějte na tiskový fond!

HRANICÁŘ

Z katolického života na Mostecku

Náboženskému životu vůbec a lidovému hnutí v Mostě a v okolí zvlášť dostalo se významné a platné opory ve vdp. P. Mansvetu Zimovi, Ord. Min., který byl ustanoven katechetou v Mostě. Nejsrdečnějším přáním všech katolíků mosteckých jest, by ušlechtilou a záslužnou činností vdp. Zimy provázela laskavý Bůh pevným zdravím, stálým štěstím a požehnaním. — V Kopistech u Mostu, kde letos po prvé připravena k obecním volbám samostatná kandidátka čsl. strany lidové, jmenovaná administrátorem tamní fary po odchodu zaslužilého vdp. Ed. Stolleho do Souše, vdp. R. Kettner, rodem z Mimoně u Čes. Lipy. Z chudické rodiny, sám dříve truhlářský dělník, vlastní pilí a přispěním ušlechtilých kněžských srdcí mohl se věnovati studiím a dosáhnouti za podmínek nejskrupnějších, což nutno zdůrazniti, vyčleně mezy a zároveň vysoké cti — kněžské důstojnosti. Čeští i němečtí katolíci z Kopist, Konobříže a Růžodola přejí svému novému duchovnímu správci z upřímných srdcí, by Bůh na prvním místě jeho kněžské působnosti odměňoval jej radostí nad dosaženými úspěchy, které by mu byly nejzávažnějším zadostiučiněním za krušnou jeho dosavadní dráhu životní.

Jako každoročně byla i letos pořádána obvyklá pout českých katolí-

ků mosteckých do pamatných Mar. Radčic. Vyroční XV. pouť přála krásné počasí a těšila se neobvyklé účasti. K zevnímu jejímu lesku zvláště přispěli horníci, kteří se poutě zúčastnili v hornických krojích, dále pak katoličtí skauti z Bíliny, Trmic a Chomutova, kteří se dostavili se svými vjaky. Poutní bohoslužby s krásnými a obsažnými promluvy vykonali vdp. P. Jos. Merel, Ord. Cruc. a P. Man. Zima, oba z Mostu. Na veřejném shromáždění promluvil poslanec p. Al. Petr, který v předvečer poutě zúčastnil se schůze hornické odborové organizace v Mostě, kde velice vhodný referát odborový proslavil po zasvěcení do místních poměrů a po informacích o přijímání horníků do práce na doly mosteckého revíru podaných okres. důvěrníkem p. J. Hulinským, účetním stát. baň. ředitelství z Mostu.

V měsíci října dožil se 50 roků záslužného svého života věnovaného jak biału rodiny tak dobrou veřejného života okres. předseda a župní místopředseda čsl. strany lidové pan Frantisek Seidl, rolník a majitel realit v Mostě. Po dlouhá léta stojí v čele lidového hnutí na Mostecku, kde zvláště v letech popřevratových bylo mu přestati mnoho utrpení, pohan a urážek. S energií vlastní pevnému svému náboženskému přesvědčení skvěle obstál v době pronikatolického šíření a ušlechtilé jeho snahy korunovány úspěchy, jež vyvrcholily letos založením odborových organizací hornických na Mostecku. Jakému uznání těší se poctivá jeho práce

a jaké lásce těší se osobně sám, poznal jubilant nejlépe v den svých 50letých narozenin. Vroucím přáním všech těch, kdož znají a váží si proto p. Seidla jest, aby uchráněn nečekaných chorob, které v tomto roce tak úporně jej stihaly, že třikrát byl nucen podrobiti se operaci, s pomocí Boží zcela ozdraven po dlouhá léta zachován byl své rodině a veřejnému dobru českých katolíků-hranicářů.

Na počest 15letého výročí svého založení pořádala jednota Orla v Mostě v měsíci října akademii, která se vyznačovala bohatým a pečlivě voleným programem. Skvělá a potěšitelná účast ze všech vrstev mosteckého i okolního obyvatelstva byla nejlepším uznáním všem činovníkům, jimž jakož zvláště hostům z Teplic-Sanova náleží za úspěch večera největší dík.

Ke konci měsíce října došlo k toužebně očekávanému přijímání nezaměstnaných horníků na stát. doly. Bylo přijato více než 100 horníků a mezi nimi jsou též žadatelé z řad příslušníků čsl. strany lidové. Jest v jejich vlastním zájmu a stavovskou jejich povinností, by vstoupili do odborových organizací hornických, odboček to všeodborového sdružení křesťanského dělnictva. Tyto odbočky existují dnes v Mostě, Duchově, Oseku a Břeštaněch. Založení odborové organizace hornické v Bílině jest již připraveno a k definitivnímu ustavení dojde v nejbližších dnech. V důsledku známého incidentu v Teplicích-Sanově zakázány stát. policií-

Dominik Matějka: Pokračování.

Z Rakouska ke Slovanům

Radost moje však netrvala dlouho, již druhého dne v neděli 8. listopadu zrána přišel desátník denní služby a hlásil: „Všichni uznání nemocní v 8 hodin znovu k prohlídce.“ Na prvou otázku proč, odpovídal mi desátník: „Je vás od praporu uznaných 150 a major nařídil novou prohlídku.“ Když jsme se po druhé na náměstí u domu sešli, bylo nás opravdu 150.

Po řádném nočním odpočinku pochyboval jsme, že budu zase uznán chudým. Lékař se znovu tázal na mé stáří a co mi schází, vyšetřil a uznal mne způsobilým k pochodu, ale bez výzbroje.

Týž den večer měl náš prapor znovu nástup. Na rozkaz velitele vystoupili „marodi“ v počtu 42 a dostali za velitele nadporučíka od proviantu, který byl tímto presentem překvapen.

Prapor odcházel na dřívější místo. Počítali nás několikrát, ale stále jeden scházel. Za chvíli ho přivedli přímo z hostince, opilého tak, že s ním nebylo řeči. Nato přijelo jehm lehkých srbských vozů, na něž jsme po šesti nasedli. Těmito povozy měli se později odvážeti ranění, s námi jeli rychle kupředu. Cestou vzrostli jsme o „marody“ ostatních praporů, takže nás bylo na 200.

Když jsme přijeli na místo, určené ku přechodu řeky, přisedli k nám zmínění četníci a jeli jsme ještě asi 1 1/2 hod. Sestoupiv s povozu, měl maďarský četník výstup s opilým, že se zdálo, že jej probodne. Dal mu několik ran pažbou až položil jej na zem.

Prošli jsme křovinami, neboť zde již ochranný násep končil, podle vody jsme vytvořili řetěz tak, že my jsme přišli na levé křídlo. Proti nám trochu vlevo, přes vodu, bylo možno rozeznati obrysy pevnosti Smedero-

va (Semendrinu). Hned kopali jsme ukryty, pak začalo naše pravé křídlo a sired střelci na druhý břeh. Náš velitel tu nebyl, nikdo nám nedal rozkazu ke střelbě, proto jsme kopali zakryty dále.

Byti jsme sem posláni, abychom klamali nepřítele a odvedli jeho pozornost. Tento se však nedal oklamati a proti nám nevystřelil ani ránu.

Mezitím, co jsme zde demonstrovali, přeplavil se 52. prapor na ostrov, odtud střelbou zatlačil nepřítele z druhého břehu a pak se prapor přeplavil na druhou stranu řeky. Jakmile zaslechli jsme od ostrova střelbu z pušek, zahřměla děla z obou stran. Bylo slyšeti kokrhání kohoutů, srbská to znamení. Na vrších k Bělehradu bylo vypuštěno několik bengálů. Naše dvě těžká děla střelila od vesnice Kovo-Vare na pevnost; střelby houkaly nám nad hlavami a některé dopadaly i do řeky, tvoříce obrovské fontány.

Pokračování

ními ředitelstvími všechny členské schůze nejen organizací politických nýbrž i odborových a to do odvolání vydaného zákazu. Dovoleny jsou pouze schůze výborové a členské důvěrné, které však musí býti nejméně 3 dny před jejich konáním hlášeny příslušným státním policejním ředitelstvím.

Za nepřetržitou 25 letou službu na státní dolech odměněno bylo 28. října 1937 na státním báň. ředitelství v Mostě 80 horníků odměnou po Kč 500.—. K uznání hodnému účelu tomu poskytnuto ministerstvem veřej. prací celkem tedy Kč 40.000.—.

Z Teplíc-Šanova

Organizační. Katolické sdružení pořádá v neděli dne 5. prosince mikulášskou zábavu s nadílkou. Na programu jest pouťavá divadelní hra ze současného života: „Krise“ a po ní mikulášská scéna. Dárky k nadílce — slušné a přesnou adresou opatřené — možno odevzdati před započítím u pokladny. Čistý výtěžek případně ve prospěch vánoční nadílky. Svě stoupence a příznivce zveme k hojné návštěvě. — Jako jiná léta chystáme i o letošních vánočních našich chudým hraničářským dětem, sirotkům i polosirotkům, vánoční nadílku, chceme jim opatřit obuv, oděv, prádlo, čeho právě nejvíce potřebují, naše chudé opuštěné starce a stařeny chceme o Štědrém dnu pozvat k malé hostině a připravit jim malou podporu. Prostředky naše jsou skromné, členstvo naše ponejvíce chudé, proto prosíme šlechetné dobrodince, aby nezapomněli na své chudé hraničářské bratry a k vánoční nadílce nám nějakým dárkem laskavě přispěli. Dárky možno zaslati prostřednictvím a šekem záložny „Hermes“. Z městského zastupitelstva. Zajímavý případ se nám hlásí z teplického městského zastupitelstva. Při posledních obecních volbách kandidoval také spolek německých majitelů domů a získal dva mandáty, po známém rozpuštění německých nacionálních stran jmenováním ještě dva další mandáty. Nyní se spolek dostal do sporu se všemi čtyřmi zástupci, že prý v radě a zastupitelstvu nedostatečně hájí práv a zájmů majitelů domů, radního Köhlera a člena zastupitelstva Lindnera ihned vyloučil a k okresnímu úřadu podal žádost, aby byli zbaveni svých mandátů, kteréžto žádosti úřad vyhověl. I druzí dva zástupci jsou na odchodu ze zastupitelstva, takže spolek majitelů domů, který si neprávem hraje na politickou stranu, musí všechny své mandáty znovu obsadit. — Mezi místní organizací čl. strany lidové a strany národně demokratické byla po volbách učiněna dohoda, že pro první polovinu volebního období bude do městské rady zvolen zástupce strany nár. demokratické, pro druhé období náš zástupce. Jelikož volební období dávno již

uplynulo a na blízké volby není vyhlídek, vzdává se zase náš zástupce vdp. V. Mlejnek svého mandátu v městské radě ve prospěch člena nyní tak zv. Národního sjednocení, p. Čermáka. Také zastoupení v komisích bude dle obapolné dohody pozměněno.

Obsazení fary u sv. Alžběty v Šanově. Biskupská konsistoř v Litoměřicích zaslala městu jako patronu jedinou žádost jako způsobilého a schopného kandidáta, vdp. faráře a os. děkana z Nové Vsi v Krušných Horách Jana Herknera. Seznam všech žadatelů městu ani po opětovné žádosti zaslán nebyl s poukazem na církevní předpisy, nezbylo tudíž patronátnímu úřadu jiného nežli vysloviti souhlas s kandidátem konsistoře. Nový farář šanovský jest 52 letá star, býval ve válce oblíbeným vojenským kurátem, ovládá dle našich informací dokonale i jazyk státní. Můžeme tedy i my hraničáři býti s jeho jmenováním spokojeni.

Postavení pomníku presidenta Osvoboditele T. G. Masaryka v našem městě vzaly si za úkol oba okresní osvětové sbory a pozvaly ke spolupráci všechny politické strany i jiné zájmové organizace. Při ustavující schůzi výboru pro postavení pomníku zvolen byl předsedou p. okresní hejtman vl. rada Paděra a zřízeny byly komise technická, finanční a propagační. Za naši stranu byl zvolen do finanční komise p. vrchní revident okr. soudu K. Brůna. Při debatě vyslovil komunistický zástupce návrh, který jsme my od počátku jednání také již hájili, zdali by nebylo ve smyslu Masarykových zásad prospěšnější postavit nějaký útulek pro děti, pro nebydlící a pod. Návrh byl přehlasován hlavně pomocí Němců, kteří projevují až nápadnou loajalitu a rozhodně se vyslovili pro postavení pomníku.

Obytné lidové domy v našem městě právě byly dostaveny a byty v nich se pronajímají nejchudším občanům, kteří nemají více nežli 6000 Kč ročního příjmu a vykáží alespoň 100 týdnů příspěvkových u ústřední sociální pojišťovny. Obsazeno bude celkem 60 bytů, z nich 48 obytných kuchyní s nájemným od 57 až do 62 Kč měsíčně, 16 bytů s kuchyní a ložnicí od 70 do 80 Kč. Dva byty se ponechají volné pro nebydlící nebo úředně vystěhované. Výstavbou těchto 4 lidových domů vykonalo město záslužné sociální dílo.

Světec u Blíny.

Náš farní kostel jest v ubohém stavu. Chátrá tak, že jest strach do něho vcházet a konati v něm bohoslužby. Úřední komise zjistila, že jest nutno provést opravy, jichž

ZPRÁVY PÍŠTE STRUČNĚ A KRÁTKĚ. Rozsah listu je malý a rádi bychom vyhověli všem. Chceme, aby náš list byl projevem smýšlení a názorů čtenářů, aby si jej dělali sami dle svých potřeb a přání.

náklad odhadla na 90.000 Kč. Ale kdo ponese náklad s opravou spojený? S litostí vzpomínáme na bývalého patrona našeho chrámu Páně, nřdp. pražského arcibiskupa Msgra dra Franta Kordače. Tenkrát byly by se jistě našly prostředky k provedení oprav, které již tenkrát byly nutny, bohužel nikdo na ně nevzpomněl. Panství bylo prodáno a bylo jistě možno při prodeji zabezpečiti faru i kostel. Nestařo se tak, Nynější majitel světeckého panství zdráhá se plniti povinnosti patrona. Neplní jich vůči faře a kostelu. Úředně byla jeho povinnost zjištěna, ale úřady nemají mocí ani snahy, aby ho k plnění donutily. Farář nedostává plat ani od patrona ani z Prahy, proto o faru ve Světci nikdo nestojí. Fara a kostel jsou na spadnutí. A jedná se o prastarý kostel, jehož založení spadá do neznámé doby. Aspoň památkový úřad by se měl vynasaziti, aby zachránil tuto starobylou památku. A vy, kteří jste dělali pozemkovou reformu, upravte také patronátní poměry, aby naše kostely nepropadaly zkáze.

Trnovany u Teplíc.

Jmenování. Ministerstvo školství a národní osvěty jmenovalo pi ředitelku Martu Vlasákovou definitivní ředitelkou českou dívčích škol v Trnovanech. Tímto jmenováním dostalo se spravedlivého uznání zásluh české učitelce, která celý svůj učitelský život ztrávila v pohraničí, v Trnovanech a v Teplících. A byla to léta plodné nezištné práce pro národ a vlasť, neúnavné vychovatelské činnosti českých dětí v nejtěžších dobách národního útisku, v létech válečných i poválečných. Když československé vojsko po převratu obsazovalo Teplice, vyhlédnuté za hlavní město Sudetoněmeckého území, byla to neohrožená učitelka Vlasáková, která ohnivým proslovem vítala statečné hrdiny a jim děkovala za to, že přinášejí hraničářům nové lehčí podmínky životní. A když učitelský sbor v Teplících se usnášel o odstranění křížů ze škol, byla to zase ona, která jediná měla odvahu zdvihnouti ruku a hlasovati proti. Svému národnímu i náboženskému přesvědčení zůstala pani ředitelka vždycky věrná. Národní spolky, zejména Národní jednota severočeská čítají ji mezi své nejagilnější pracovnice, v katolickém hnutí stala se nám její podpora a spolupráce téměř nepostradatelnými. K jejímu jmenování vyslovujeme i my katolíci hraničáři svá nejsrdčnější blahopřání.

Zásobování elektřinou. Důležité dojednání bylo v těchto dnech učiněno mezi obcí trnovanskou a teplickou. Naše obec Trnovany byla dosud zásobována elektrickým proudem od severočeských elektráren v Podmoklech a měla svou vlastní plynárnu. Nyní však po dohodě se severočeskými elektrárnami dojednaly obě obce, že město Teplice převezme zásobování Trnovan elektrickým proudem, a také se usnesly, že

i obě plynárny trnovanská a teplická budou spojeny. Smlouva platí zatím na 20 let a přináší oběma městům značné výhody, které ovšem se projeví v plné míře až v pozdějších letech, až budou uhrazeny všechny investice se sloučením obou podniků spojené.

Katolická jednota v Chocni uspořádala letos opět cyklus přednášek na časová témata. Přednášeli pp. dr. Al. Fuchs, posl. Petr, dr. Doležal, red. Scheinost a posl. Stašek. Přednášky tyto nedávají spáti dopisovateli Stráže českého východu, který nás v č. 46 napadá, že prý tříštíme a odcizujeme občanstvo navzájem a hrozí nám Volnou myšlenkou. Pisatel však zapomíná, že to byla Katolická jednota, která již dávno před osvětovou komisí vykonala řadu vzdělávacích přednášek, zejména dp. děkana Komárka, které vyvrcholily v dvakrát opakované přednášce o staré Chocni. V prvních cyklech přednášek osvětové komise jsme my katolíci spolupracovali. Přednášel p. děkan i zde o staré Chocni, v druhém turnusu o Mistru Janu Choceňském, kdežto loni po jeho onemocnění byli jsme ze spolupráce vyřazení a ač jsme nabízelí jiné významné kulturní pracovníky, nebylo k našim požadavkům přihlíženo. Proto, aby místní veřejnost mohla být informována také „po našem“ — po katolicku — obnovili jsme své přednášky v Katolické jednotě. Dne 9. listopadu začali jsme přednáškou p. dr. Alfréda Fuchse „Čechy a Řím v minulosti a přítomnosti“, v níž řečník vyzvedl zejména provedení modu vivendi a upřímný poměr mezi CSR. a Svatou Stolicí. Další přednášky následují vždy v týdenním intervalu. Věříme, že pokrokovým pánům u nás není příjemné, musí-li slyšet, že je to právě ten jimi nenáviděný katolicismus, který pomáhá ze všech svých sil republiku budovat a odstraňovat všechny překážky, jež se našemu klidnému vývoji staví v cestu a že tak zvaný pokrok je soustavně vytlačován do pozadí. Upozorňujeme proto, že na své započaté dráze budeme i v budoucnosti pokračovat, a od konání přednášek nedáme se ani hrozbami odstrašiti.



Peněžní a organizační jednotky záložny Hermes. Centrála v Praze I., Masarykovo nábřeží 18.

Záložna Hermes a hraničáři — —
Ve zmíněném území bylo velmi těžké budovat hospodářské organizace. České menšiny, rozptýlené v několika politických stranách se hospodářsky nemohly mnoho angažovat, už z toho důvodu, že většina jich není stálými usedlíky, ale státními zaměstnanci, kteří často mění svá působiště. Sběrný záložny Hermes proto nejlépe tomuto kraji vyhovovaly a konaly plně své poslání. Soustřeďují peníze českých katolíků

Z redakce.

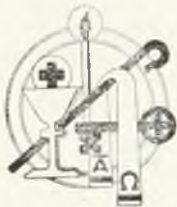
Rada odběratelů nezaslala dosud předplatné, ačkoliv příštím číslem končí první ročník. Prosíme proto, neodkládejte a předplatné zašlete ještě do vánoc. Složenky záložny Hermes byly dříve přiloženy.

a svůj zisk věnují účelům kulturním a národním. Poslední dobou, kdy není možno budovat samostatné peněžní jednotky, vyrůstají (viz Karlovy Vary a Cheb) střadatelské kroužky katolíků — včelky, kterým záložna Hermes ochotně vychází vstříc věnováním vkladních knížek se základním vkladem Kč 5.—. Pro katolické hraničáře koná záložna Hermes plně svoji povinnost a směle můžeme napsat, že český živel v pohraničí je si toho plně vědom. V. S.

Kdo můžeš přispět ještě na náš tiskový fond. Nemáme mecenášů, nikdo nás nepodporuje, nemáme subvencí, musíme si navzájem pomáhat sami.

Sdělte nám adresy známých, kterým můžeme náš list zaslat na ukázkou.

BOHOSLUŽEBNÁ ROUCHA a veškeré kostelní potřeby a zař. přesně dle církevních předpisů zhotovené, dodává levně



Ars Liturgica,
Anežka Mestkova, Praha II.
Ječná 2, u sv. Ignáce.
PRAPORY pro katol. spolky,
dle vlastních dod. nákrezů,
VLAJKY v každé ceně a
provedení, vyšívané stuhy.
ARS LITURGICA zn. jakosti

PRO DOBRÉ BYDLENÍ
DOBŘÝ NÁBYTEK
od ty **R. BUKÁČEK** Praha-Karlín,
Královská tř. 47.

Odborné zařízení ústavů, vil, obchodů. Bohatý výběr, kvalitní výroba, levné ceny. — Telefon číslo 61705.

Knihařství
ANTONÍN BAUTZ

provádí veškeré práce zakázkové, obchodní a nakladatelské.

PRAHA II., Podskalská 46.

Telefon 459 82.

Vychází 1. a 15. v měsíci. Redakce, administrace a expedice v Praze II, U Půjčovny č. 4. Telefon č. 377-83. Předplatné Kč 12.— ročně, jednotlivé číslo po 50 hal. Kdo si ponechá dvě čísla a odebírání písemně nezastaví, považuje se za odběratele. Odběratelem přestává být ten, kdo to administraci písemně oznámí. Novinová sazba povolena řed. pošt a telegrafů v Praze p. č. 175742/IIIa/1937. Dohledací úř. Praha 25. Vydavatel a majitel jednota přátel katolických legionářů, Praha II, U Půjčovny č. 4. Čís. pošt. spojitelný 210.512 (záložna Hermes v Praze). Odpovědný redaktor Bedřich Klimeš. Tiskne Družstvo Vlast, n. A. Daněk v Praze II, Žitná 26. Řídí redakční kruh.

Hlavní název: **Svatováclavská stráž**

Názvy článků: **V přátelství tradice české vojny, Po devatenácti letech, Oslava Matějkových pětadesátin, Z katolického života na Mostecku, Trnovany u Teplic.**

Stránky: **[1], 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8**